

[Jeppesen (Drusebjerg).]

ophæve denne Lov, som har et ganske ensidigt Klassepræg.

Jeg skal paa mit Partis Vegne under Hensyn til de Udtalelser, jeg har fremsat her, anbefale at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker Socialdemokratiets og det radikale Venstres Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget, og jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som Venstres og det konservative Folkepartis Ordførere har fremsat.

Allerførst vil jeg gøre opmærksom paa, at der for Handelsministeriet foreligger en Henvendelse, som er foretaget paa 15 000 Haandværkeres Vegne for at faa Loven ophævet. Denne Henvendelse er indsendt til Handelsministeriet i September Maaned 1929, og den er undertegnet af Bestyrelsen for Hovedorganisationen for Mesterforeninger i Byggefaget i Danmark, Centralforeningen af Skrædermestre paa Landet i Danmark, Sammenslutningen af Hjul- og Kærtmagere i Danmark og Jyllands og Østifternes samvirkende Smedemesterforeninger. De paagældende Organisationer anmoder Ministeriet om at foranledige, at Loven ophæves, og de slutter deres Henvendelse til Handelsministeren med at udtale, at siden Lovens Vedtagelse har deres Organisationer hver for sig haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Lovens Indhold og Omfang med det Resultat, at der overalt er vedtaget enstemmig Protest mod Loven og Krav om, at Loven snarest muligt bliver ophævet. Jeg har altsaa ikke været uden Direktiv, da jeg udarbejdede Lovforslaget og tog Stilling til Spørgsmaalet om Ophævelse af den gældende Lov.

Nu hørte jeg nok, at Ordføreren for Venstre (Hauch) sagde, at der hverken i mine Bemærkninger til Lovforslaget, som det blev fremsat i Folketinget, eller i min Tale her var nogen overbevisende Kraft. Jeg ved nu ikke, hvor meget der skulde til af oratorisk Styrke eller Omfang, for at det ærede Medlem vilde synes, at der var fornøden Kraft i Henvendelsen til Landstinget. Jeg har den Opfattelse, at Tinget er indstillet paa, at man taler her saadan i al Fredsommelighed, men det kan jo være, at jeg har taget fejl. Der skal ikke være noget i Vejen for, at jeg forstærker Stemmen, hvis det kan hjælpe. Jeg kan ogsaa godt forlænge Talens Omfang. (*Ellinger: Nej, nej!*). Der kan man se, at der allerede protesteres; jeg har altsaa bedømt

Stillingen rigtigt nok i det høje Landsting, naar jeg mener, at det fornuftigste vil være, at man taler, som jeg har talt, i al Fredsommelighed.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at dersom jeg var i Stand til at overbevise ham om, at Loven var urigtig, vilde det ærede Medlem forhandle. Det ligger i og for sig i Sagens Natur, at naar et Medlem er blevet overbevist om, at en Lov er urigtig, maa han gaa ind paa en Forhandling om Ophævelse eller Ændring af Loven, men jeg har den Opfattelse, at det vil være overmaade vanskeligt at overbevise det ærede Medlem. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at tro, at han vil stritte imod mine Forsøg paa at overbevise ham. Det ligger ikke i hans Interesse i Øjeblikket at blive overbevist om, at Loven er skadelig, og at den bør ophæves. Sagen er nemlig den, at Loven blev vedtaget under Synsvinkelen, at noget maa vi have vedtaget. Man havde store Besværligheder med at faa Loven formet saaledes, som den nu en Gang blev formet. Det blev i sidste ordinære Rigsdagsamling et højaktuelt politisk Bud, som skulde efterleves af de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, at faa Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed vedtaget. Den Udformning, man til syvende og sidst gav Loven, viser ogsaa tydeligt, at man ganske savnede Evne til at give Loven et saadant Indhold, at Domstolene under alle Omstændigheder var i Stand til at skønne over, hvad der skulde komme ind under Loven, og hvad ikke. Og som paavist af Socialdemokratiets Ordfører foreligger der allerede fra den korte Tid, Loven har virket i, Eksempler paa, at man har kunnet bruge Loven paa en Maade, som i hvert Fald af den ene Del af Befolkningen betragtes som særdeles vilkaarlig. Det kan ikke være fornuftigt i noget Land, allermindst i vort Land, der har saa fredelig en Befolkning, at opelske den Opfattelse hos store Dele af Befolkningen, at man ikke staar lige overfor Loven, at der overhovedet i en Lov findes saadanne Bestemmelser, at det er oplagt givet, at man, uden at der i og for sig kan rettes nogen egentlig Kritik mod den paagældende Dommer, kan blive Vidne til, at der i Sager, som er ganske analoge, er to forskellige Domfældelsesgrundlag. Det kan ikke være rigtigt. Den danske Arbejderklasse har ingen Sinde vist sig oprørsk, har ingen Sinde stillet Krav, som er uopfyldelige. Den har været fredsommelig og har været en flittig, ædruelig, dygtig Arbejderklasse, der har stræbt af yderste Evne for at komme op. Den har ikke fortjent at blive stillet